

„Царици на нощта“ сж друго ярко указание, че на Яворова сж познати пожарнитѣ пламъци на източната любовна страсть: безумния копнежъ на Месалина, стрѣвната ѝ жажда за „прегрѣдка болносладостна до смъртъ“, на фона на една южна нощ, пълна съ замайваща нѣга; задъханитѣ стонове на Сафо, нейната огромна неутолена страсть. Любовното ѝ вѣжделение достига до напрегнатостъ, каквато другаде мъчно може да се посочи. Страстьта се изживява като буреносна душевна стихия, съ оня размахъ, съ който се разразява градушката:

— — — — —
Азъ искамъ погледъ въ погледа бездѣненъ
и до безчувствие приплетени рѣце, —
словата, меденитѣ капки въ шеметъ съненъ,
риданието на примиращо сърдце! —
Не... Въ тъменъ взоръ свѣткавици внезапни; пламъкъ
на кръвоцѣвнали страни; отчаянъ махъ
за глътка въздухъ; отъ гърди отгласнатъ камъкъ;
мъгли — и освежителния тѣхенъ прахъ!
Отгатната стократно плътъ — и все незнайна, —
безбрѣжна нощъ и неочаквана зора...
И сепването на продумалата тайна:
на вѣчността полуразкрититѣ недра...
Мечта, душата ми лежи предъ мене нага,
попукали сж устнитѣ ѝ жадъ и зной;
душа, мечтата ми е облакъ пълненъ съ влага —
и нека те удави нейния порой!..

Сочнитѣ образи — образитѣ на ориенталската поезия, на Соломоновата „Пѣсень на пѣснитѣ“ — и поразителната „картина“ на страстьта, съ нейнитѣ мрачини и свѣткавици, съ нейния кипезъ и хаосъ, разкриватъ проявитѣ на единъ любовенъ оргиазмъ, който е съвсемъ новъ въ поезията ни.